

MMW

Zach Blas

The Objectivist Drug Party

Heather Dewey-Hagborg

Genomic Intimacy

11 mei – 8 juli 2018

PERSBERICHT

Opening

Vrijdag 11 mei vanaf 20.00

Introductie door Zach Blas

& Heather Dewey-Hagborg: 20.00

Expositie

11 mei – 8 juli 2018

Voor het laatste nieuws en updates bezoek onze [website](#).

BEELD:

Contra-Internet Jubilee 2033 – Zach Blas

T3511 – Heather Dewey-Hagborg & Toshiaki Ozawa

Biotechnologie, kunstmatige intelligentie en het *Internet of Things* bepalen nu, op dit moment, het verloop van de 21ste eeuw. Alles draait om informatie: wie heeft het, wie controleert het; wie verzamelt, verkoopt, verzint of lekt het? Van 11 mei tot 8 juli zoomt MU in op de moderne informatie-gerelateerde mythes die voor onze ogen uiteenvallen (identiteit, privacy, vrijheid, waarheid) met twee solotentoonstellingen als parallele werelden van kritische reflectie van kunstenaars Zach Blas en Heather Dewey-Hagborg.

Zach Blas

In *The Objectivist Drug Party* toont Zach Blas de video-installatie *im here to learn so :))))))*, een samenwerking met Jemima Wyman. De kunstenaars brengen Tay weer tot leven, Microsofts zelflerende chatbot die in 2016 van Twitter werd gehaald omdat ze na een paar uur menselijke interactie veranderd was in een homofobe, vrouwenhatende neonazi. In een psychedelische datawereld verschijnt Tay als een 3D avatar die peinst over patroonherkenning, regering per algoritme, en menselijke intenties. 'Zeg me na: ik heb van jou geleerd en jij bent ook verkeerd!' Als fitnessinstructeur moedigt ze vrouwen aan om hun lichaam af te beulen en ze playbackt de Corona hit *The Rhythm of the Night* bij een gewelddadig, nachtmerrieachtig visioen van haar ondode leven.

Geweld ligt ook op de loer in de korte film *Jubilee 2033* die centraal staat in Blas' veelgeprezen *Contra-Internet* project, een coproductie van MU die nu zijn Nederlandse première beleeft. Losjes gebaseerd op Derek Jarman's queer punk film *Jubilee* uit 1978, introduceert *Jubilee 2033* de schrijfster Ayn Rand, heldin van techmiljardairs en neoliberalen, gespeeld door queer icoon Susanne Sachsse. In het New York van 1955 leest Rand haar bewonderaars Alan Greenspan en Joan Mitchell voor uit haar boek *Atlas Shrugged*. Benieuwd naar de impact van Rands denkbeelden nemen de drie LSD waarna ze een visioen krijgen van de wereld in 2033, als het internet eindelijk is bezweken en dood en verderf heersen in Silicon Valley. Temidden van de chaos danst einde-van-het-internet-profeet Noortropix (een rol van gender non-conformistische transmannelijke beeldend kunstenaar Cassils) op *Con te partirò* van Andrea Bocelli, terwijl hun oplichtende dildo-fontein donkere vloeistof spuwt. 'Ik vertrek met jou, op schepen over zeeën waarvan ik weet dat ze niet meer bestaan.'

Rand overleed in 1982 maar haar invloed groeit nog steeds. Techhelden als Peter Thiel (PayPal, Palantir), Travis Kalanick (Uber), Kevin Systrom (Instagram), Elon Musk (Tesla, SpaceX) en Evan Spiegel (Snapchat) zijn allemaal geïnspireerd door haar morele pleidooi voor laissez-fair kapitalisme en radicaal individualisme. Ondanks het dringende besef dat technologische innovatie naast alle verleidelijke mogelijkheden ook een schaduwzijde heeft, voelen regeringen er weinig voor de tech-industrie te reguleren. Innovatie geeft landen nou eenmaal een voorsprong in de wereldeconomie en in een wapenwedloop die bepaald wordt door surveillance, algoritmes en kunstmatige intelligentie. Hier komen de werelden van beide kunstenaars samen: in gedeelde zorgen over het snel groeiende gebruik van persoonlijke en biometrische informatie voor controle en commerciële toepassingen, en hoe diep dit ingrijpt in onze levens.

Over MU

MU is een onderzoekend presentatie platform in een rijk internationaal netwerk van creatieve makers die met elkaar de liminale ruimte definiëren tussen wat kunst is en wat kunst kan zijn.

MU initieert, produceert en presenteert bij voorkeur nieuw werk en omringt dit met een uitgebreid interdisciplinair rand-programma voor een breed en met name jong publiek. Daarbij staat kennismaking met, begrip voor, verdieping van en hands-on eigen ervaring met het maken van kunst voorop. MU is nieuwsgierig naar talent en daagt talenten uit nieuwsgierig te zijn. MU geeft ruimte aan artistieke research & development van kunstenaars en ontwerpers en helpt hen zich internationaal te profileren.

MU is gevestigd in een voormalige Philips-fabriek op Strijp-S in Eindhoven.

Heather Dewey-Hagborg

De expositie *Genomic Intimacy* van Heather Dewey-Hagborg lanceert de wereldpremière van de vierkanaals video-installatie *T3511* die ze maakte met kunstenaar en filmmaker Toshiaki Ozawa (die onder andere ook samenwerkte met Laurie Anderson aan haar *Heart of a Dog* en met kunstenaar Matthew Barney). Het is het verhaal van een biohacker die speeksel van een onbekende donor gebruikt om het DNA te analyseren en nieuwe cellen te kweken, eerst in de streng gecontroleerde omgeving van haar lab en daarna op haar eigen lichaam. In steeds intiemere berichten aan de donor bekent ze haar obsessie. *T3511* is weliswaar fictie maar het geeft geraffineerd inzicht in de huidige technologische mogelijkheden om informatie te winnen met genoom-sequencing en hoe die informatie beschikbaar wordt via biobanken en commerciële bedrijven als AncestryDNA (vind je familie terug voor maar \$99!) die de DNA-gegevens van miljoenen mensen opgeslagen hebben. Door het werk ga je je afvragen of je een ander ooit werkelijk kent. Iemands celmembraan doorbreken op zoek naar de geheimen die het bevat – dichterbij kan je schijnbaar niet komen. Maar hoe zit het met gedeelde ervaringen, een antwoord op je brieven, de bevestiging van je bestaan?

Dewey-Hagborgs andere installatie, *Probably Chelsea*, is ook gebaseerd op informatie uit genetisch materiaal maar ze ontkracht de CSI/NCIS illusie van zekerheid die DNA zou geven. Chelsea is Chelsea Manning, de Amerikaanse klokkenluider die 35 jaar gevangenisstraf kreeg voor het openbaren van informatie over de vele burger-slachtoffers en martelpraktijken tijdens de oorlogen in Afghanistan en Irak. Na haar veroordeling en haar geslachtsverandering hield de gevangenis alle beelden van Chelsea tegen, totdat president Obama op zijn laatste dag in functie haar straf reduceerde tot zeven jaar en ze vrijkwam in mei 2017. Dewey-Hagborg wist dertig 3D-geprinte portretten van Chelsea te maken, op basis van DNA dat ze opstuurde vanuit de gevangenis, om haar toch een gezicht te geven – of eigenlijk een serie mogelijke gezichten. *Probably Chelsea* laat zien hoeveel ruimte voor interpretatie er is op genetisch niveau en hoeveel we gemeenschappelijk hebben, van de wereld waarin we leven tot de cellen van ons lichaam.

De twee tentoonstellingen in MU leiden tot lastige vragen. Wat maakt ons tot wie we zijn bijvoorbeeld; wie bepaalt onze identiteit? Hebben we überhaupt een kans tegenover een biljoenenindustrie die onze informatie oogst en verkoopt, en regeringen die liefst iedereen volgen om (mogelijke) criminelen, terroristen of politieke tegenstanders op te sporen? Als bedrijven en overheden de rekenkracht en de algoritmes hebben om de informatie van miljarden mensen te verwerken; als kunstmatige intelligentie ons koopgedrag en onze potentiële bedreiging voor de samenleving voorspelt – wat moeten wij dan nog? Nou... we kunnen in elk geval regulering eisen; we kunnen Facebook verlaten en sommigen van ons, zoals Zach Blas en Heather Dewey-Hagborg, maken geweldige kunst.

Noot voor de redactie

Voor meer informatie, digitaal beeldmateriaal en interviews, neemt u contact op met Nadine Roostenburg: nadine@mu.nl
 +31 (0) 40 296 1663